

La Novel·la Catalana
Cinematogràfica :

El montador de foc 4.

Preu 25 cènts.

El montador de foc

La Novel·la Catalana Cinematogràfica

Administració: Torres, 25 (G)

Any I

Número 5

El montador de foc

Cine-drama de la

« UNIVERSAL FILM »

— 0 —

Protagonistes:

Lluïsa Lorraine i Hoot Gibson

N'Antoni Bellhumeur es el nou guardabosc dels environs de Graville, un dels districtes forestals més importants del vastíssim territori canadienc. Valent fins un grau inversemblable jamai se'l ha vist refugir el perill i es per xó que'ls seus companys li diuen «El menjador de foc».

Bentost arribat a un bosc i quan en compliment del deure llur dona un tom, sona un tret, i a ran d'orella sent el bronzir de la bala. Antoni considera el lloc d'ont creu ha sigut fet el dispar, empro no veu ningú.

En sonar el tret, el cavall, instintivament, s'ha llençat a terra, i per dissort, amb la caiguda ha fet enquinsar un saquet de farina que com a provisions duia el guardabosc.

Tot emblanquinat de farina N'Antoni segueix a l'aguait, i veu a prop seu una formosa jove vestida a la costum del país. La xicota riu de bona gana en veure l'aspecte «clownesc» del guarda.

N'Antoni en dar-se compte que la noia te ei dit al disparador de la carabina, li demana:

—Es així com en vostre país saluden als forasters, senyoreta?

—No he sigut pas jo qui ha engegat el tret. Quan jo tiro, faig blanc i aqueix no'n ha fet.

Sona un altre tret; aquesta vegada, però, el guardabosc ha vist qui ha tirat, i ben tost ha agafat el revólver automatic, un genet fugí com un esperitat desapareixent bosc enllà.

Antoni es disposa al seguiment, empró apareix altre genet, un guardabosc anomenat, Desrosiers, bon amic d'En Belhumeur. La jove que's diu Maria Laforêt, pren comiat, apres de les presentacions.

—I bé, que't porta per aquestes contrades?...
—demana N'Antoni.

—He vingut per a portar-te una ordre del Inspector. Diu que la millor manera de fer-te respectar per aquesta gent es no donals-hi gaire franquesa, i evitant q'estions. Pel demés dec ferte avinent que son molt salvatjes, i com volen vendre's la fusta que no es seva, procuren desfer-se del guardes, a trets.

—No m'en parlis, car fá uns moments que n'he sentit xiular dos. Sortosament per mí qui ha tirat es un aprenent i aquí em tens.

Maria viu amb son pare, un velt llenyador que ha passat la vida entre'ls arbres i vivint dels arbres. Va sense dir que's un dels més aferri-

sats enemics del guardabosc que en lo succeïu interdirán la talla d'arbres.

La xicota no havent-se mogut mai de Gravelle sent una forta hostilitat contra els guardes que impideixin la tasca del seu pare.

Tothom se l'estima i li serva els respectes que's mereix, menys En Brisebois un degenerat, mal ánima, especulador en fusta.

Una tarda passejant pel bosc, Maria ovira al tal subjecte i canvia de camí, pro l'altre l'atrapa, i li diu amb tó de sensualisme mal reprimí:

—Ont vas estimada Maria, ma petita coj queta...

—Senyor Brisebois, ja sab que vull que'm anomeni pel meu nom, sense cap calificatiu.

—Per bé, que no soc un amic del teu vell pare?

—En efecte, i per xó té el deure de tractar a la filla amb honestedat.

—Ets encisadora quant t'enfades, empró jo amb una abraçada...

I com a la paraula intentá acompanyar l'acció, Maria li venta una clatellada i fugí a galop; En Brisebois la empaïta, i com que'l seu cavall era més gambador que'l d'ella ben tost l'atrapa i si no l'atropella brutalment, deu la jove agrair-ho an En Belhumeur, qui de sobte apareix per una dressera.

Ei canalla de bell anduvi intenta atemoritzar-lo empero veient que l'altre no es dels mansos, s'en vá, mastegant malediccions.

Maria remercia al seu salvador i li diu que l'acompanyi a casa seva per fer-li conèixer al seu pare,

Arrivats a la casa, la noia adreçant-se a n'aquest diu:

—Papa, et presento al senyor Belhumeur qui acava de prestar-me un gran servei, i he volgut que tú també el remerciis.

Remerciaments, salutacions, i apres conversa sobre temes diversos.

—Que veniu de Tête-Rouge, senyor Belhumeur?... Que diuen per lla d'aquestos malaits guardaboscós que'ens han vingut a fer la vida impossible.

Be es pot comprendre l'efecte que aquestes paraules produeixen al jove. El seu possat es massa estrany per a que'l pare de Maria n'hí ficsi. I una sospita envaseix l'esperit del llenyador, qui possant-se les antiparres esguarda detingudament al rescentvingut, i en veure-li lluir al costat l'estrella d'argent distintiu dels guardaboscós, increpa a la seva filla:

—Escolta noia, ja sabs qui has portat a casa meua?... Aqueix es un dels malfactors que venen a matar-nos de gana.

I ve't-ací com els mots de remerciament esdevenen amenaces i insults, no essent pas la noia la que li adreça mots menys injuriosos.

N'Antoni se'n vá, i ben tost es fora, la Maria reconeix la seva ingratitut.

La germana d'en Canteloap furiosa jurà vengar-se.

Brisebois ha arribat a Gravelle i s'en va de dret a la cabanya ont viuen Philly Corneloup i la seva germana Teresa, que festeja amb el malfactor.

Moment abans, a fora de la cabana està la jove i prop d'ella un minyó anomenat Teddy Courtemanche que proveeix de queviures als indígenes. En Teddy pretén a Na Teresa, sense esser correspost.

Pascal Brisebois ja en presència d'En Philly l'insulta grollerament, i aqueix, intentant justificar-se diu:

—Noi, no sé que dir-te li he engegat dos tretis i no he pogut tocar-lo. Per mi que'l dimoni el protegeix.

—Doncs ja cal que procuris desfer-te d'ell,

i si ho consigues en lloc dels vint-i-cinc dòlars t'en donaré cent.

—Veuras, em fa por; t'ho confesso. Em va veure l'altre dia, i no fora pas res d'estrany que'm detingués tantost em veigi... A més, si no tinc la sort de matar-lo, i el malfe-reixo, ja saps que'm toca: els delictes de sang, amb sang es paguen.

—Be, no siguis brétol, i si tanta por tens, lluita amb ell a cops de puny, que així res arrisques, i en canvi lograràs acovardir-lo i que no's fiqui en els nostres afers...

—Ja veuré, ja veuré — respon En Philly indecís.

—Fes-t'ho com volgues, — diu l'altre, parlant-li a cau d'orella — emperó silenci, i no'n parlis un mot a ningú. Si xerres, em comprometeràs, però jo sabré trobar-te i ho pagaràs car.

Belhumeur es arribat a l'epiceria d'En Fanchou. Desmonta i entra a la botiga, ont sols hi han dos o tres llenyadors fent beguda.

—Salut tothom, — diu.

Pro la seva salutació no es corresposta per ningú.

—Cinq lliures de farina, si us plau.

Empero en aquell moment entren En Brisebois i En Corneloup, i el primer adressant-se al botiguer li diu:

—No'l serveixis a n'aquest maleit guardabosc.

En Belhumeur en veure que En Courtemanche resta aturat, li demana:

—Es que'l meus diners no valen lo que'ls dels altres?...

—Si tens cames ara es l'hora de demostrar-

nos que saps corre — intervé En Brisebois.

—Diguens que tens por i que no tractaràs d'impedir que tallem els arbres del bosc de Graville — diu En Corneloup.

—No parlo amb vostés — contesta En Belhumeur en tó pacífic — i com tinc ordre de refugir q'estions, m'en vaig.

En sentir aixó, tots esclafiren en una rialla. Teresa provocativament diu al seu germà:

—Xafa-li el nas a n'aquest barbamec, i En Corneloup atiat per sa germana i per En Brisebois agafa a n'el guardabosc, i sacsejant-lo, diu:

—Et faig avinent que si segueixes el teu maleit ofici per aquestes terres, et trencaré els ossos.

En Belhumeur s'en vá, i Maria que bo i venint havia presenciat lo succeït, els recrimina, pero En Brisebois, li contesta:

—Que et demana?... Si tant te l'estimes, casa't amb ell, abans que En Corneloup el fassi a miques, pero...

Poca estona apres, N'Antoni, fent vía cap al bosc es veu atacat a traïdoria per el germà de la Teresa. Belhumeur estima la lluita, pero la lluita noble; i l'indign, el covard procedir del seu enemic l'enardeix i multiplica les seves forces.

Rodolen per terra, colpejant-se, empero els cops d'En Belhumeur, més destre en la lluita fan més mal al seu contrari que els que d'ell reb. De bell anduvi el gegant de Graville lluitava amb cert aventatge, empero bentost s'igualava la partida, per poca estona, ja que En Belhumeur passa a dominar-lo.

En Corneloup falla un atac, i es veu «pla-

cà» pel ventre; el guardabosc ha brincat sobre d'ell i li fa una «clau» de jiu-jitsu, irresistible per lo molt dolorosa, tota vegada que li ha agafat un peu i li torsa en sentit contrari al de l'articulació. El malfactor vol rendir-se, empero veu a poca distancia la pistola del seu contrincant que ha caigut a terra; per fi, res-sintint a la dolor, pot emprar-se de l'arma, empró bentost li es arreabssada pel guarda-bosc.

En Corneloup es lligat a un arbre, i com En Belhumeur creu que aquell desgraciat obeeix ordres d'algú li demana:

—Et crec massa bestia per supossar que tot aixó que fas, siga pel teu compte. Digues, doncs, qui t'ho fa fer.

El bandit, calla, i el guarda segueix dient-li:

—Dec fer-te avinent, que ço que't demano, m'interessa, i em sobren mitjans per fer-te obrir el bec, si es que persisteixes en romandre mut.

Corneloup pal-lideix.

—Oh, no tinguis por, no t'assassinaré pas, estigues tranquil; ni et faré a miques ni et cremaré els peus, aixó fora propi del homes de pell roja, no d'un gentleman com jo. Tan mateix, pero, restes, callat?... Bé, home, bé; ja en dispensarás si tinc el caprici de treure't una sabata; no hi ha ofensa, tota vegada que no tenim senyores al davant.

Corneloup roman intranquil. No sap pas lo que'l seu enemic vol fer amb ell, si be creu que no será res d'agradós. En Belhumeur recull algunes branques seques i comença un pessigolleix a la planta del peu del gegant. Aquest somriu; obligar-lo a parla fent-li pessigolles?

Tanmateix es ben ignoscent, el meu contrin-
cant, es diu.

Mes a la poca estona, la cara se li con-
treu, el turment fa la seva tasca, i En Cor-
neloup amb un mig-riure d'epilèptic, diu:

—Prou, prou, — ja us ho diré tot.

—Enhorabona — contesta l'altre sospenent (
la tasca. El gegant calmat, intenta resistir,
pro es endebades ja que les branques entren
novament en funció.

—No!.. No!... Prou! Ja parlo,

Belhumeur, es jau sobre l'herba adoptant
una postura de sultana.

—M'han ofert cent dòlars, si conseguia ma-
tar-vos u allunyar-vos d'aquí.

—«M'han?»... «M'han», no sè qui és aquest
«M'han»...

i com En Corneloup calla, N'Antoni vá a
recomençar el turment, dient-li:

—Ve't-ací unes branques folles que volen be-
sar el teu peu encisador.

Pro no hi ha lloc, ja que'l Hércules vençut
cria:

—Es En Brisebois.

—Sembla que'ns haurém de trobar mantes
vegades en nostre camí aquest subjecte i jo.
Mentrestant, pero, tornem a ciutat con dos
bons amics...

Calculeu quina será la sorpresa dels habi-
tants de Graville quan desitjant veure ven-
çut al guardabosc es troben amb En Corneloup
lligat que ha de seguir al seu cavall fent
saltirons.

—Bestiotal, li diu En Brisebois., Deixar-te
vencer per aqueix barbamec. Empero al de
tí si m'has descobert.

Teresa s'emporta al seu germá i els lle-
yadors comentent l'inesperat dessellat. Men-
tre, Maria no gossa adressar la paraula al
benplantat minyó, empero, en veure'l, sent ba-
tegar fortament el seu cor.

L'interpid Belhumeur, es sent més acobar-
di tdavant els ulls negres de la noia que no
pas havent-ne en front quatre gegants com
En Corneloup. Qui sap si aquestos bells ulls
li havien donat un xic de força per a sortirne
victorios.

i desitjant cada u que fos l'altre qui rom-
pes el gíac del silenci, marxaren per adrees
contraries...

Uns quants dies apres, Belhumeur diu al
seu company:

—Desrosiers, entenc que no hi ha que per-
dre de vista a En Corneloup i En Brisebois.
Em fá l'efecte que aqueixos desagraits en pac
de nostre paciència ens engegaran quatre trets

L'initrepid Belhumeur, es sent mes acobardit davant
els ulls negres de la noia...

al cap. Aviu em correspon a mi fer la ronda.

Desrosieur li demana:

—No t'emportes la carabina?

—No cal; amb la pistola automàtica ja en tinc ben de prou. A reveure.

La nit es fosca com una gola de llop, i (mentre En Belhumeur marxa bosc enllà cap a Graville, Desrosiers es disposa a dormir.

La solitud commou al guardabosc qui capeix el viure absurd del solter, sol en son llar, sense que la poesia de l'amor hi possi una nota gaia. I un nom no acut a la seva pensa, car d'ella ni un moment n'es apartat: Maria!

Maquinalment adressa llurs passos cap a casa d'ella. Desde lluny esguarda llum a la finestra d'En Laforet, i ralentint el pas procura no fer fresa, ço que es per ell joc de poques taules, tota vegada que està acostumat a canviar sense fer moure una branca.

Ja n'es arribat i segur de no esser vist, esguarda per la finestra:

Maria, s'asseu sobre el genoll del seu pare carresant-lo amb tendressa fa prometre-li que no's dedicará més al negoci de la talla d'arbres i es desfará, de la faisó que pugui d'una partida de fusta que te arranjada.

En Belhumeur ha sentit tota la conversa i en resta admirat del cor noble de la seva estimada.

Segueix fent camí i ben tost arriba prop de la casa d'En Corneloup ont també hi veu llum.

En Philly que s'acomiada de la seva germana. Aquesta no vol deixar-lo marxar per no romandre sola, empró ell li respon que allà la

vida li perilla per haver dit a n'el guardabosc que En Brisebois li havia ofert diners per a que'l fes desapareixer i tem que bentost en sigui assabentat es venjara.

I mentre En Belhumeur segueix la seva marxa bosc enllà complint llur deure, empró amb la pensa ficsa en Maria, un home s'apropa a la cabana del guardes i aprofitant-se del somni d'En Desrosiers, s'emporta la carabina de N'Antoni.

Al matí un home que marxa cap a Tete-Rouge troba el cadaver d'En Corneloup. Sens perduda de temps torna enrera i comunica la macabra troballa a En Fanchou Courtemanche qui per telefon avisa al metge.

Examina aquest el cadavre, i pel calibre de la bala compren que aquesta es de carabina Winchester i com que d'aquestes armes

no en tenen pas els llenyadors de Graville, bentost es sosprita del guardabosc.

Na Teresa, germana del mort, entremig de la maleça troba l'arma d'En Belhumeur, i diu:

—Aqui ténen el fusell del maleit assassí.

Empró en Brisebois intervé, volgüent fer el paper del home savi que imposa el seu criteri a la impremeditació del seus paisans.

Així doncs, pren la bafa, i apres de comprovar que veritablement es del calibre del arma d'En Belhumeur, diu:

—No hi ha dubte que el guardabosc es el que ha assassinat al meu amic.

—Diue ont es, i el faré a miques, exclama follia de dolor la germana d'En Corneloup. Tots llenyadors la corejan i l'exasperació arriba al comble.

No es aquest, però, el únic drama que té lloc al bosc, car el vell Laforet per tal d'atendre als pregs de la seva filla, creu que'l millor modo de no seguir negociant amb fustes es cremar la partida que té preparada.

I així, ho fa, tan dissortament, pero, que el lleuger ventijol de fins alhores, es converteix en un fort vent, i bentost tot el bosc es es veu embolcallat en flammes.

Els guardabosc, en veure corre als cavalls com a empenyits per la follia, desseguida endevinen que passa, i En Belhumeur, diu al seu company:

—Ves a avisar als habitants de Graville, jo mentre, intentaré combatre el foc.

Desrosiers marxa al galop i En Belhumeur, pren qualques precaucions, que, tanmateix, no assoliran l'exit desitjat per ésser sol.

En Desrosiers abans d'arribar a la vila, troba als habitants que l'obligan a desmontar.

—Es del vostre company aquesta carabina? li demanen.

—Sí, respon ell, apres d'examinar-la.

—Doncs amb ella, ha mort aquesta nit a En Corneloup.

—En Belhumeur?... Imposible!..

—Es que, l'vofeu defensar encare?

Empero aleshores es donen compte del foc que amenaça arribar prompte allà i ningú s'enrecorda ja pde la mort d'En Corneloup.

Mentre En Belhumeur va d'una banda a l'altra, tallant arbres a cops de dastral per tal de localitzar el foc. En una de les seves anades i vingudes arriba ont estan els habitants de Graville.

—A l'assassí!... Mateu-lo!, crida la germana d'En Canteloup.

I mentre dificilment podia sortir-se'n del cercle del venjatiu, llenyadors que'l volten, veu a distancia an En Brisebois que passa a galop portant en braços a la filla d'En Laforet.

L'ocorregut es lo seg'ent. Maria en adonar-se'n del foc anà a fer els possibles per a combatre'l, i En Brisebois que romaní a l'aguait, l'empaita i consuma el rapte.

En Belhumeur, marxa com un llamp en persecució del malfactor, mentre aquest caresant a Na Maria que roman als seus braços esmaperduda, li diu:

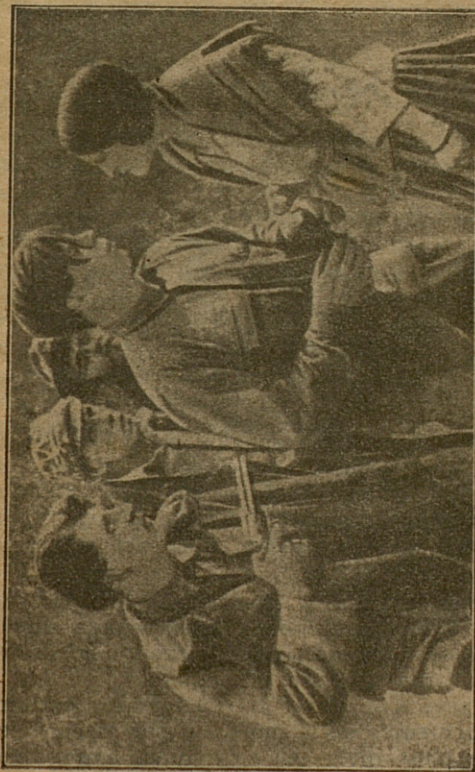
—Ja vaig assabentar-te, filla meva, que un día u altre cauríes a les meves urpes; aré ningú tindrà prou forces per a arrencar-te d'elles, car....

Un soroll ben conegut per ell fa interrompre el monòleg; gire el cap i veu al guardabosc que l'empaita... Per moments va ercursant-se la distancia que'els separa, i aleshores, En Brisebois fa cap a un amagatall que ell sol creu coneixer. L'amagatall consisteix en una trampa per cassar feres, que al entrar queden closes dintre, per una pesanta trapa de troncs cor-pulents.

Deixa la xicota dins l'amagatall i fuig per un dels revolts del camí. Moments apres arriba En Belhumeur, i per bé que's esguarda en totes direccions no troba rastre del fugitiu, emperó segueix pel camí que li sembla més avinent.

Na Maria, ja retornada, es veu dins d'aquella mena de gavia; intenta alçar la trapa, més no ho consegueix, car li manquen forces. El foc segueix propagant-se, i la xicota esverada, compren que fatal, inevitablement, dintre de poca estona les flammes arrivarán allà...

Una vegada més i decuplicades les forces per la desesperació, intenta alçar la trapa, més es endebedes...

—iAssasí!,.. crida la germana d'en Canteloup.

En Brisebois s'ha amagat, sense perdre de vista al seu enemic, i endevinant cap ont anava, li talla el pas. I al moment que En Belhumeur creuava un pont que facilitava el pas per sobre una torrentera, surt del seu amagatall, i crida:

—Ja et tincl..., i ensems dispara la seva pistola. Creu haver tocat, tota vegada que el guardabosc cau de cavall, intenta aixecarse, emperó torna a caure de seguida.

Aleshores s'apropa i el veu fent les extremitats precursors de la mort. Va per asseure-s'hi a sobre recreiant-se en sa agonía, empró ben-tost es veu subjectat fortament pels braços mentre sent que li dimana:

—Que't creies, imbécil, que m'havies tom-

bat?... Bó será que altra vegada afinis més la punteria.

I subjectant-lo fortament li demana:

—On está Na Maria?...

Empró el malfactor no contesta, i el guardabosc l'amenaça amb fer-lo botzins si se-guiéx callant.

—A la trampa de les feres, respon, en una de les marges del camí central per on crema el bosc.

En Belhumeur, en sentir-ho munta a cavall i marxa a tot galop cap al lloc esmentat.

Veient-se lliure, i felicitant-se d'haver sortit tant bé de la situació un bon xic perillosa en que's trobava, En Brisebois, va per alçar-se, emperó apareix En Teddy el seu odiat rival, qui'l lliga, sense fer cas de les seves peticions de clemencia. L'home que aimava i es creia correspost per Na Teresa fins que En Brisebois vá desbancar-lo no tindrà pietat d'ell, i el condemnará a morir cremat.

En Belhumeur, voltat per la fumarèda no pot trovar l'amagatall on está la filla d'En

Laforet, empró els crits d'aquesta que veu les flames a dos metres de la gavia, l'orienta.

Corre a n'ella i assoleix lliurar-la, empró els pocs moments transcorreguts, han empitjorat la situació de fàiso inversemblant; el vent, ha canviat de direcció envassint l'únic lloc que no cremava. I quan el valerós Antoni Belhumeur, va per fugir, duent als braços a la xicota es veu voltat per un cercle de foc.

A desprit de la situació difícil en que's troba no perd la serenitat; examina bé el terreny i recorda que a curta distancia d'allà hi ha un pou que vá a sortir molt lluny d'allà i ont les flames no poden haver arribat encare.

Travessen el cercle de foc per lloc ont creu més fàcil i bentost desapareixen per la boca del pou quant ja semblava que anaven a morir asfixiats.

Sortosament, al fons del pou, una mena d'avenc, hi ha aigua, ço que pot contribuir força a retornar-los. I seguint amb aigua fins a mig cos, arriben a la sortida del bosc.

Bregant de ferm, els llenyadors assoleixen a localitzar el foc, mentre En Laforet, en el

paroxisme de la desesperació, marxa en vers les flames, cridant:

—Jo en tinc la culpa de la horrorosa mort de Maria, Vull morir amb tú filla meua!

I, no sens dificultat, conseqüeixen els seus companys impedir-ho, i enc que no creuen, li diuen per tal de tranquilitzar-lo.

—La tella filla s'ha salvat.

Moments apres apareix En Belhumeur acompanyant a Maria. En veure'l els llenyadors volen aplicar-li la llei del Lynch, empró es presenta En Teddy Courtemanche i diu que ell, la nit abans, estava a la finestra i veié passar a En Brisebois armat amb una carabina. Moments apres, diu, vaig sentir un tret; així doncs qui va matar a En Corneloup no fou En Belhumeur, si no l'altre.

Aprés diu que En Brisebois deu haver mort cremat, i Na Teresa, quan es presenta i n'es assabentada, abraça al venjador del seu volgut germà.

El vell Laforet resta esmaperdut, i sense enterar-se de rés.

—Amic Belhumeur, diu Maria, en faria la mercé d'ajudar-me a portar al papa a la cana?... Tanmateix, aviat será també el pare de vosté....

I es que'ls joves havien tingut temps de parlar-se, i fer-se confesió de llurs sentiments.

I ve't-ací com aprés de tantes vicisituts i perillosos esdeveniments Na Maria será desposada per En Belhumeur, i tots dos, endolcirán els darrers anys de vida del vell llenyador.....

Aviat

Bon
Humor...

605

101

605